

voortvloeit uit een mededingingsbeperkende overeenkomst dan wel een misbruik van machtspositie uitmaakt.

Volgens het hof van beroep heeft DD Bikes niet aangetoond dat de weigering het gevolg is van of een toepassing is van een mededingingsbeperkende clause in een overeenkomst, of dat erkende distributeurs op grond van hun overeenkomst met Ducati weigeren reserveonderdelen te leveren aan DD Bikes. Rest nog de vraag of de weigering van Ducati een misbruik van machtspositie uitmaakt. Aangezien het hof net als de Europese Commissie van oordeel is dat de markt voor het herstel en onderhoud van motorfietsen merkspecifiek is, dient te worden vastgesteld dat Ducati een machtspositie heeft op deze markt. Het hof oordeelt dat Ducati zijn positie misbruikt door te weigeren reserveonderdelen te leveren aan DD Bikes. Deze weigering heeft immers tot gevolg dat DD Bikes niet actief kan zijn als hersteller van Ducati-motorfietsen waardoor de daadwerkelijke concurrentie op de markt wordt uitgeschakeld.

In tegenstelling tot de rechter in eerste aanleg oordeelt het hof van beroep dat het in zijn hoedanigheid van stakingsrechter Ducati niet kan verplichten om DD Bikes op te nemen in zijn netwerk als erkende hersteller, aangezien niet werd aangetoond dat Ducati beschikt over een netwerk van erkende werkplaatsen in België. Het hof beveelt Ducati daarentegen tot levering van onderdelen aan DD Bikes onder identieke voorwaarden als welke gelden voor zijn dealers alsmede tot het verlenen van toegang tot technische informatie. Hieraan wordt een dwangsom van 1.000 EUR per dag en per overtreding verbonden.

Auditoraat van de BMA 15 oktober 2014

Spira / De Beers

Zaak: MEDE-P/K-09/0019

MEDEDINGING

Belgisch mededingingsrecht – Rechtspleging – Sepot – Beslissing van het auditoraat

CONCURRENCE

Droit belge de la concurrence – Procédure – Classement – Décision de l'auditorat

Op 30 oktober 2009 diende de Antwerpse diamanthandelaar Spira een klacht in tegen diamantproducent De Beers bij het toenmalig auditoraat van de Raad voor de Mededinging en een verzoek om voorlopige maatregelen bij de voorzitter van de Raad voor de Mededinging. Deze klacht kwam er nadat een eerdere klacht van Spira bij de Europese Commissie was afgewezen (waartegen Spira beroep had aangetekend bij het Gerecht van de Europese Unie). Op 25 november 2010 werden voorlopige maatregelen toegekend en veroordeelde de voorzitter van de Raad voor de Mededinging De Beers tot het leveren van diamant aan Spira. Deze voorwaarden werden meermaals verlengd.

Op 11 juli 2013 wees het Gerecht het beroep van Spira tegen de afwijzingsbeslissingen van de Europese Commissie af. Het Gerecht bevestigde de beslissing van de Commissie om de klacht af te wijzen wegens onvoldoende gemeenschapsbelang. De Commissie had geoordeeld dat een complex onderzoek niet gerechtvaardigd was wegens de lage waarschijnlijkheid dat een inbreuk zou worden gevonden. Spira heeft geen beroep ingesteld tegen dit arrest.

Om dezelfde redenen heeft het auditoraat op 15 oktober 2014 besloten de klacht van Spira te seponeren. Het meent dat wanneer de Commissie, daarin gevolgd door het Gerecht, oordeelt dat de kans klein is dat een inbreuk zal worden vastgesteld en dat een complex onderzoek aldus niet is gerechtvaardigd, het auditoraat gelet op de beperkte middelen van de Belgische Mededingingsautoriteit tot eenzelfde conclusie dient te komen.

Hof van Justitie van de Europese Unie 12 november 2014

Guardian Industries Corporation en Guardian Europe SARL / Commissie

Zaak: C-580/12 P

MEDEDINGING

Europees mededingingsrecht – Procedure – Hogere voorziening – Vaststelling van prijzen – Berekening van de hoogte van de geldboete – Inaanmerkingneming van interne verkopen van de ondernemingen – Redelijke termijn

CONCURRENCE

Droit européen de la concurrence – Procédure – Pourvoi – Fixation des prix – Calcul du montant de l'amende – Prise en compte des ventes internes des entreprises – Délai raisonnable

Op 12 november 2014 heeft het Hof van Justitie het arrest van het Gerecht van de Europese Unie in de zaak *Guardian* gedeeltelijk vernietigd en de geldboete die aan Guardian werd opgelegd, met 1/3 verlaagd tot 103,6 miljoen EUR. Deze zaak vindt haar oorsprong in 2007, toen de Europese Commissie Guardian en haar concurrenten Asahi, Pilkington en Saint-Gobain veroordeelde voor het maken van prijsafspraken in de vlakglassector. Hoewel Guardian de kleinste producent was, kreeg zij de hoogste boete. Het beroep dat door Guardian was ingesteld tegen deze beschikking, werd op 27 september 2012 door het Gerecht afgewezen.

Voor het Hof van Justitie wierp Guardian op dat de Commissie en het Gerecht het beginsel van de gelijke behandeling hadden geschonden door bij de berekening van de geldboeten geen rekening te houden met de interne verkopen van de andere ondernemingen. Hierdoor kregen de verticaal geïntegreerde ondernemingen een naar verhouding lagere boete dan Guardian. Het Hof oordeelde dat geen onderscheid mag worden gemaakt tussen

interne verkopen en verkopen aan onafhankelijke derden en dat voor de beoordeling van de omzet verticale geïntegreerde ondernemingen en andere producenten op gelijke wijze moeten worden behandeld. De berekeningsmethode van de Commissie had de verticaal geïntegreerde ondernemingen dan ook bevoordeeld door hun relatieve gewicht in de inbreuk te verminderen. Door deze discriminatie stond de boete van Guardian niet in verhouding tot haar aandeel in de inbreuk. Het Hof heeft in het kader van zijn volle rechtsmacht de boete verlaagd.

Guardian wierp eveneens op dat de duur van de procedure voor het Gerecht, zijnde 4 jaar en 7 maanden, een redelijke termijn had overschreden. Het Hof van Justitie stelde vast dat het Gerecht zijn verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te berechten, had geschonden. Het herhaalt echter dat deze schending niet door het Hof kan worden geredimeerd, maar via een beroep tot schadevergoeding bij het Gerecht aanhangig moet worden gemaakt.

10. INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT/DROIT INTERNATIONAL PRIVÉ

*Katarzyna Szychowska*¹⁶

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour de justice de l'Union européenne 23 octobre 2014

flyLAL AS / Starptautiska lidosta Riga VAS et Air Baltic AS
Affaire: C-302/13

DROIT JUDICIAIRE EUROPÉEN ET INTERNATIONAL

Compétence et exécution – Règlement (CE) n° 44/2001 du 22 décembre 2000 sur la compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Article 1er, 1. – Article 22, 2. – Article 31 – Article 34, 1. – Article 35, 1.

EUROPEES EN INTERNATIONAAL GERECHTELIJK RECHT

Bevoegdheid en executie – Verordening (EG) nr. 44/2001 van 22 december 2000 – Artikel 1, 1. – Artikel 22, 2. – Artikel 31 – Artikel 34, 1. – Artikel 35, 1.

Dans un arrêt du 23 octobre 2014, en répondant aux questions préjudicielles posées par une juridiction lettone, la Cour de justice a précisé la portée de plusieurs dispositions du règlement Bruxelles I, à savoir: article 1er, 1., (notion de matière civile et commerciale), article 22, 2., (compétence exclusive en matière des décisions des organes des sociétés et des personnes morales) et 34, 1.,

(interdiction de reconnaître des décisions contraires à l'ordre public de l'Etat requis).

L'arrêt de la Cour a pour toile de fond un litige entre d'une part, flyLAL, une compagnie aérienne lituanienne en liquidation, et, d'autre part, deux sociétés de droit lettone, l'une d'elles – Starptautisk lidosta Riga (SLR) – gestionnaire de l'aéroport de Riga (Lettonie) et l'autre – Air Baltic – une compagnie aérienne. Par une action introduite devant les juridictions lituaniennes, flyLAL cherchait à obtenir la réparation du préjudice résultant, d'une part, de l'abus de position dominante par Air Baltic sur le marché des vols au départ ou à destination de l'aéroport de Vilnius (Lituanie) et, d'autre part, d'une entente anticoncurrentielle entre les sociétés lettones co-défenderesses. Dans ce cadre, les juridictions lituaniennes ont prononcé, à la demande de flyLAL, des mesures provisoires, à savoir une mise sous séquestre des biens meubles et/ou immeubles et des droits de propriété d'Air Baltic et de SLR à concurrence d'un montant correspondant à plus de 58 millions d'euros. Les juridictions lettones, saisies en première instance par flyLAL, ont décidé d'accorder la reconnaissance et l'exécution en Lettonie à la décision lituanienne ordonnant les mesures provisoires. Les sociétés lettones défenderesses au fond ont contesté la reconnaissance et l'exécution de ces mesures en soulevant un certain nombre d'arguments qui, de l'avis de la juridiction connaissant de l'affaire en cassation, ont nécessité une interprétation, par la Cour de justice, de plusieurs dispositions du Règlement Bruxelles I.

Premièrement, les défenderesses ont soutenu que l'affaire au fond ne relevait pas du champ d'application du Règlement Bruxelles I, dans la mesure où elle se rapporterait à des taxes aéroportuaires fixées par les règles étatiques. Partant, les juridictions lituaniennes, saisies au fond, n'auraient pas de compétence internationale pour ordonner des mesures provisoires dans cette affaire. La société demanderesse considèrerait, en revanche, que le litige était de nature civile, car l'action qu'elle avait introduite visait à obtenir l'indemnisation du préjudice résultant de la violation des articles 101 et 102 TFUE.

La Cour a répondu aux doutes soulevés par les arguments des sociétés lettones défenderesses en confirmant, tout d'abord, que le recours principal de flyLAL avait pour objet la réparation du préjudice lié à une prétendue infraction au droit de la concurrence et qu'un tel recours était de nature civile et commerciale, au sens de l'article 1, 1. du Règlement Bruxelles I. La Cour a également précisé que si, selon la jurisprudence, le contrôle et la surveillance de l'espace aérien étaient des activités relevant par essence de la puissance publique, la mise à disposition d'installations aéroportuaires moyennant le paiement d'une redevance constituaient bien une acti-

¹⁶. Référendaire, tribunal de l'Union européenne, assistante à l'Université libre de Bruxelles (ULB).